

Zesde Zomeravondwandeling met IVN Gulp & Geul (dinsdag 09 augustus 2005).

Een voorzichtige dag na alle natte dagen van afgelopen weken. Veel grauwe wolken, een verlegen zonnetje maar desondanks toch ongeveer 20 graden. Al met al prima wandelweer voor alweer de 6^e wandelavond in de reeks van negen in 2005. Uiteindelijk blijkt dat het zonlicht bijzonder gul onze deelnemers wil verwarmen en hun op deze wijze wil bedanken voor hun deelname aan deze zomerse tochten.

We wachten weer op de 7 signalen vanuit de markante toren met zijn uivormige spits waarna de groep naar beneden daalt en onderweg diverse orchideeën, de brouwerij en de Geul bewondert. Vrij spoedig arriveren we bij de Kwakkerpool en lopen we door dit kleine natuurgebiedje.

Stokhem nadert maar een smal paadje lonkt en onze gids kan geen weerstand bieden. De groep volgt en geleidelijk laten we het dal achter en onder ons. Halverwege kijken we even terug en genieten van de beelden over dit deel van het dal. Natuurlijk herhalen we boven bij een zitbank dezelfde oefening en onze noordelingen zijn verbaasd over zulke fraaie beelden. Afstanden in vogelvlucht en in kilometers worden uitgewisseld en het nabije buitenland (zowel oostelijk als in het zuiden) blijkt dichterbij dan menigeen denkt.

Na deze rustpauze en het wennen aan de ijle lucht op deze hoogte zijn ook onze noordelingen weer in staat om de tocht door het bos voort te zetten. Een grote lus brengt ons weer bij de rand van het bos. Onderweg diverse dassensporen en in het bos vele hopen of burchten. We lopen nog steeds door een kleinschalig landschap en herkennen echt tientallen sporen van de das die hier zijn favoriete stek vindt. Er is voldoende voedsel, beschutting en plek om een burcht te graven

Een veld of akker in de verte met eigenaardige groene rijen trekt de aandacht. We blijven afwisselend wat dalen en klimmen maar uiteindelijk gaat het via een lange dalende landweg naar beneden. We hadden al de in beton vastgelegde holle weg met alle verhalen achter ons, we verhaalden over de ambtenaren achter hun bureau met hun maatregelen zonder dat zij de situatie daadwerkelijk kennen. Hun papiertjes en formuliertjes zijn te vaak beslissend en alle ervaringen van de betrokkenen worden te vaak achteloos

terzijde geschoven. Is de burger voor het in stand houden van ambtelijke banen of was de ambtenaar juist nodig om de burgers te assisteren?

We herkennen weer dat eigenaardige veld maar nu op kortere afstand. Het blijkt een wijngaard te zijn. We hadden ondertussen ook weer kennis gemaakt met diverse planten zoals Valeriaan, het ruige klokje (Campanula), Sint Janskruid, Jacobs Kruiskruid, diverse

varens, enz. Als men geconcentreerd loopt en rondkijkt is zelfs de goed verscholen Reuzenbovist (*Langermannia gigantea*) bereid om zich aan onze groep te vertonen. Zijn doorsnede is circa 30 centimeters maar hij is nog in een jong stadium en kan nog fors groeien. Het is een vrij algemene soort, vooral op voedselrijke bodems. Zijn uiterlijk kan nogal variëren en hoeft dus niet mooi rond te zijn. De kleur wit bij jonge exemplaren wordt geleidelijk bruingeel en uiteindelijk bruin.

Voor slakken is hij in zijn jonge fase een lekkernij en we zien dus vaak aangevreten “voetballen”. Ook voor de mens is een jonge bovist eetbaar. Bij rijpheid scheurt de zwam open en kunnen de bruine sporen vrijkomen (een flinke bovist bevat miljarden sporen welke zichtbaar zijn als stofwolken. Vooral de wind zorgt voor de verspreiding van deze sporen.

Natuurlijk vergeten we niet om uitgebreid in te gaan op al die heerlijke, bessendragende planten zoals de prachtig oranje gekleurde kolven van de gevlekte Aronskelk, de verscholen zaaddragers van de Salomonszegel, de eenzame kersdikke vrucht boven op onze Eenbes of de glimmende groepjes van het Christoffelkruid. Het is eigenlijk niet vreemd dat deze wandeling een Bourgondisch tintje krijgt, zeker als we na de paddestoel en de bessen ook nog vele slakken ontdekken.

Al dalend richting Stokhem herkennen we weer dat “vreemde” veld in de helling. Tja, de wijnbouw rukt steeds meer op in onze omgeving. De zwaluwen in Stokhem heten ons welkom en al kwetterend zien ze ons dit idyllische plekje verlaten. In de verte lonkt Wijlre en via de visvijver, sportvelden en watermolen bereikt de groep van acht het stationsgebouw. Onze gids krijgt weer de nodige complimentjes. Vanavond helaas geen terrasweer!